

AMBTELIJKE BESCHEIDEN

KABINET VAN DEN EERSTEN-MINISTER

ARBEIDSDUUR

Koninklijk besluit van 26 Augustus 1939 machtiging verleend, in geval van versterking of van mobilisatie van het leger, af te wijken van de voorschriften der wet van 14 Juni 1921, van de koninklijke besluiten genomen in uitvoering der wet van 9 Juni 1936 en van de artikelen 7 en 8 van den samengeordenden tekst der wetten op den vrouwen- en kinderarbeid.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstigen, Heil.

Gelet op de wet van 16 Juni 1937, waarbij de Koning er toe gemachtigd wordt, zelfs in vreedetijd, de noodige maatregelen te nemen om 's lands mobilisatie en de bescherming van de bevolking in geval van oorlog te verzekeren;

Gelet op de wet van 14 Juni 1921, tot invoering van den acht-urendag en van de acht-en-veertigurenweek;

Gelet op de wet van 9 Juli 1936, tot invoering van de veertigurige arbeidsweek in de bedrijven of bedrijfstakken waarin onder ongezonde, gevaarlijke of lastige voorwaarden gearbeid wordt alsmede op de uitvoeringsbesluiten dezer wet;

Gelet op den samengeordenden tekst der wetten op den vrouwen- en de kinderenarbeid, gewijzigd bij de wet van 14 Juni 1921 en bij deze van 7 April 1936;

Overwegende dat het, met het oog op het treffen van de bij voormelde wet dd. 16 Juni 1937 bedoelde maatregelen, kan noodzakelijk blijken af te wijken van de voorschriften betreffende den duur van de dienstprestaties der arbeiders alsook van deze betreffende de nachtrust van vrouwen en jongelingen; dat er, dienvolgens, aanleiding toe bestaat afwijkingen op die voorschriften te voorzien;

Op de voordracht van Onze in Raad vergaderde Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. In geval van versterking of van mobilisatie van het leger mag er worden afgeweken van de voorschriften der wet van 14 Juni 1921, tot invoering van den acht-urendag en van de acht-en-

veertigurenweek, alsmede van de besluiten getroffen in uitvoering der wet van 9 Juli 1936, tot invoering van de veertigurige arbeidsweek in de bedrijven of bedrijfstakingen waarin onder ongezonde, gevaarlijke of lastige voorwaarden gearbeid wordt.

Deze afwijkingen worden verleend door Onzen Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg.

Zij kunnen worden toegestaan voor bepaalde ondernemingen of voor bedrijfstakingen in hun geheel en dit hetzij zonder andere beschikking, hetzij onder beding van bepaalde voorwaarden.

Art. 2. Onder dezelfde voorwaarden, kan worden afgeweken van de bepalingen betreffende het verbod, vrouwen zonder onderscheid van leeftijd, alsmede jongelingen beneden 18 jaar, 's nachts te laten arbeiden en voorkomend onder artikelen 7 en 8 van den samengeordenden tekst der wetten op den vrouwen- en kinderen? arbeid.

Art. 3. Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg is belast met de uitvoering van dit besluit, dat in werking treedt den dag dat het in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekend gemaakt.

Gegeven te Brussel, den 26de Augustus 1939.

LEOPOLD.

(Volgen de handteekeningen van al de Ministers.)

ONDERGRONDONDERZOEKINGEN

Koninklijk besluit van 28 November 1939 houdende de verplichting de ondergrondonderzoekingen te verklaren.

VERSLAG AAN DEN KONING

Sire,

Als maatregelen geschikt tot bevordering en reglementeering van het opsporen der grondstoffen die in het land kunnen bestaan, heeft de regeering, wegens haar groote belangrijkheid, de maatregelen onthouden, die, in verband met het delfstoffenrijk, betrekking hebben op de uitslagen van ondergrondonderzoekingen.

Nooit, inderdaad, kan eene grondige kennis van de aardkundige gesteldheid van het land enkel uit oppervlakkige waarnemingen voortvloeien. De gegevens uit den diepen ondergrond leveren aanvullende inlichtingen van zulkdanique waarde dat zij gewoonlijk slechts ten prinze van groote onkosten worden bekomen, hetzij het gaat om uitgravingswerken, in het bijzonder om diepboorwerken, of om geophysische prospecteeringopnamen. Alhoewel alle gegevens van waarde kunnen zijn, is de methodische verzameling van de diepe gegevens van bijzonderste belang, want, wegens hunne heel eigenaardige bron, werden zij nog somtijds voor financieele speculaties aangewend, die het algemeen sparen in ernstige gevaren gesteld hebben. Het is dus volstrekt noodzakelijk eene geschikte inrichting, de geloofwaardigheid van deze gegevens te evestigen en hunne openbaarheid billijk te verzekeren.

Overigens, is de noodzakelijkheid van eene dergelijke inrichting in meerdere landen gebieken. In Groot-Brittanje werd, van 1926 af, het officieel toezicht op de boringen door een wet op de mijnnijverheid ingericht; in Frankrijk heeft eene decreet-wet

dd. 17 Juni 1938 het opsporen van minerale en fossiele stoffen in zeer ruimen zin gereguleerd.

Met het oog op de hierboven gemelde doeleinden en volgens deze voorbeelden hebben wij de eer het hierbijgevegd besluit aan de goedkeuring van Uwe Majesteit voor te leggen.

Wij hebben de eer te zijn,

Sire,

van Uwe Majesteit,
de zeer eerbiedige
en zeer getrouwe dienaars.

(Volgen de handteekeningen van al de Ministers.)

TEKST VAN HET BESLUIT

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstigen, Heil.

Gezien de wet van 1 Mei 1939, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend voor het gezondmaken en in evenwicht brengen van de openbare financiën, het bekomen van gunstiger voorwaarden voor de ontwikkeling van 's Lands economie en het voorzien in andere dringende noodwendigheden;

Gelet, onder meer, op artikel 1, n^{rs} IV, litt. C, en VII, van deze wet;

Op de in Raad overlegde voordracht van Onze Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten,

Artikel 1. — Het aanvangen, alsmede het hervatten bij uitbreiding of verdieping van alle uitgravingswerken met inbegrip van allerlei galerijen, putten, sondeeringsen en boringen, die zelfs met zuiver wetenschappelijke doeleinden uitgevoerd, eene diepte bereiken gelijk aan of van meer dan dertig meters onder den natuurlijke bodem, of vermoedelijk kunnen bereiken, wordt afhankelijk gemaakt van eene voorafgaande verklaring gedaan volgens de door koninklijk besluit bepaalde voorwaarden.

Art. 2. — Alle geophysische prospecteeringopnamen, zelfs met zuiver wetenschappelijke doeleinden uitgevoerd, worden eveneens afhankelijk gemaakt van eene dergelijke verklaring, onverminderd de voorafgaande verkrijging van de machtigingen voorgescreven door artikel 120ter van het Strafwetboek, gewijzigd door de wet van den 19ⁿ Juli 1934 betreffende de misdaden en wanbedrijven tegen de uitwendige veiligheid van den Staat.

Art. 3. — De ambtenaren en de beambten aangeduid door Onzen Minister binnen wiens bevoegdheid het mijnwezen valt, hebben te allen tijde toegang tot de uitgravings- of prospecteeringbureelen, -werven en -werkplaatsen.

Zij mogen zich alle inlichtingen en monsters ter hand stellen, die voor het opmaken van de aardkundige kaart en van de hydrologische kaart van nut zijn.

Art. 4. — De uitslagen van de diepe uitgravingswerken en van de geophysische opnamen worden in het archief van de aardkundige kaart opgeteekend. Zij worden zoo uitvoering en zoo spoedig mogelijk overgeschreven in het afschrift van dit archief dat ter beschikking is van het publiek.

Indien de aanlegger der onderzoekingen in zijn verklaring duidelijk aantekent dat deze als vertrouwelijk te beschouwen zijn, zal geen erop betrekking hebbend document of monster mogen medegedeeld worden en geen uitslag ruchtbaar gemaakt zonder voorafgaande en geschreven toelating van den aanlegger, vóór het verstrijken van eenen termijn van vijf jaren te beginnen met de afgifte van het document of van het monster.

Art. 5. — De bij artikel 3 bedoelde ambtenaren zijn belast, onder bevel van den Minister binnen wiens bevoegdheid het mijnwezen valt, met het toezicht van de uitvoering van onderhavig besluit alsmede van de krachtens dit getroffen besluiten.

Zij stelen de overtredingen vast bij processen-verbaal die gelden zoolang het tegendeel niet bewezen is. De processen-verbaal worden overgemaakt aan den Procureur des Konings en afschrift wordt den overtreder toegestuurd binnen acht en veertig uren der vaststelling van de overtredingen.

De openbare rechtsvervolging verjaart door verloop van één jaar te rekenen van den dag waarop dit misdrijf werd begaan.

Art. 6. — De overtredingen van de bepalingen van onderhavig besluit en van de besluiten voor zijn uitvoering genomen worden gestraft met een geldboeten van 26 tot 100 frank.

In geval van herhaling binnen de twaalf maanden na de vorige veroordeeling, is de boete van 100 tot 1.000 frank.

Art. 7. — Gansch het eerste boek van het Strafwetboek, zonder uitzondering van hoofdstuk VII en artikel 85, is toepasselijk op de overtredingen van onderhavig besluit en van de besluiten voor zijne toepassing genomen.

Art. 8. — De verplichtingen door onderhavig besluit opgelegd, zijn van toepassing zelfs voor de onderzoeken voorzien bij artikel 18 van de mijnwetten samengeordend door het koninklijk besluit van 15 September 1919.

Art. 9. — Onze Minister, binnen wiens bevoegdheid het mijnwezen valt, is belast met de uitvoering van onderhavig besluit.

Gegeven te Brussel, den 28ⁿ November 1939.

LEOPOLD.

(Volgen de handteekeningen van al de Ministers.)

BITUMINEUZE GESTEENTEN, PETROLEUM EN VERBRANDINGSGASSEN

Koninklijk besluit van 18 November 1939 betreffende het opsporen en het ontginnen van bitumineuze gesteenten, van petroleum en van verbrandingsgassen.

VOORDRACHT AAN DEN KONING

Sire,

Een ontwerp van wet betreffende het opsporen en het ontginnen van bitumineuze gesteenten, van petroleum en van verbrandingsgassen werd bij de Kamer der volksvertegenwoordigers ingediend, in vergadering van 30 November 1938 (zittingsjaar 1938-1939, bescheid n° 45).

Dit ontwerp is, door de ontbinding der Wetgevende Kamers, vervallen.

Aangezien het belang dat de vloeibare brandstoffen vertegenwoordigen voor 's lands economie alsook voor 's lands verdediging, is het niet wenschelijk dat het wettelijk regime van het opsporen en het ontginnen van petroleum in België zou ongeregeld blijven, niettegenstaande de boringen, zelfs van belangrijke diepte, tot nu toe geen positief resultaat opgeleverd hebben.

Geologische navorschingen van de meest bevoegde zijde hebben aangetoond dat de kansen op ontdekking van petroleumhoudende stoffen zeer gering zijn, nochtans mag de mogelijkheid van zulke ontdekking niet geheel worden uitgesloten.

De opsporingen zijn echter nog niet stopgezet.

Artikel IV, c, der wet van 1 Mei 1939, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend, inzonderheid tot het bekomen van guntiger voorwaarden voor de ontwikkeling van s' land economie, laat toe, door middel van in Ministerraad overgelegde besluiten, alle geschikte maatregelen te treffen tot bevordering en reglementeering van het opsporen van grondstoffen in het land.

Het is in dien geest dat er reeds een eerste besluit werd getroffen houdende verplichting de ondergrondonderzoekingen aan te geven.

Wat betreft petroleum en verbrandingsgassen zijn in 't algemeen de kwesties betreffende het ontginnen niet te scheiden van deze aangaande het opsporen.

Het Gouvernement acht, uit hoofde van het voorgaande, dat het in 1938 neergelegde ontwerp dient hernomen.

Eerst en vooral dient er opgemerkt dat het wettelijk regime voor het opsporen en ontginnen van petroleum wegens den vloeibaren aard der bedoelde stof en ook wegens haar belang voor de landsverdediging niet kan overeenstemmen met dit ingesteld door de samengeordende wetten op de mijnen, erts- en steengroeven.

Deze gelegenheid is aangewezen om het vraagstuk te regelen van de brandbare gassen, die dikwijls met de petroleum verbonden, bij de boringen kunnen ontsnappen, evenals het vraagstuk der bitumineuze gesteenten.

Het hierbijgevoegd koninklijk besluit is onderverdeeld in tien titels :

Titel I. — De bitumineuze gesteenten (art. 1).

Titel II. — De uitsluitende vergunningen tot opsporen en ontginnen van petroleum en van verbrandingsgassen (art. 2 tot 10).

Titel III. — De bezetting van den grond door de vergunninghouders (art. 11 tot 13).

Titel IV. — De verkeerswegen die van openbaar nut werden verklaard (art. 14).

Titel V. — De schadevergoeding (art. 15 en 16).

Titel VI. — De werken door den Staat ondernomen (art. 17).

Titel VII. — De speciale gezondheidsmaatregelen ten behoeve van de arbeiders (art. 18).

Titel VIII. — Het toezicht van de administratie (art. 19 tot 21).

Titel IX. — De deskundige onderzoeken (art. 22).

Titel X. — Strafbepalingen (art. 23).

Titel I, die één enkel artikel behelst, behandelt de kwestie der bitumineuze gesteenten, die het eenvoudigste is.

Tot nog ten werd de ontginning der gesteenten van bitumeus gehalte, zooals zij in het land voorkomen, niet winstgevend

geacht. Moest deze voorwaarde, die noodzakelijk is om aan zulke ontginning het karakter van mijnconcessie te verleen, eenmaal vervuld zijn, wat betreft de gekende of andere nog te ontdekken gesteenten, dan zou het regime van onze samengeordende mijnwetten, krachtens artikel 1, toepasselijk zijn. Dit artikel behelst nochtans een bijkomende bepaling om de belangen van onze landsverdediging te vrijwaren, vermits de behandeling van sommige bitumineuze gesteenten toelaat er zekere brandstoffen uit te trekken.

Deze eenvoudiging uitbreiding van het huidig mijnregime volstaat dus om de kwestie der bitumineuze gesteenten — die vaste stoffen zijn — op te lossen. Dit is echter niet het geval met de petroleum, die in ons land slechts door boringen kan verkregen worden, zooals het trouwens in al de petroleumbekkens geschiedt : de bruto petroleum wordt door deze boringen opgepompt, ten ware zij vanzelf onder inwendigen druk ontsnapt.

Titel II en volgende van het besluit behandelen de petroleum en de brandbare gassen welke soms winstgevend kunnen worden opgevangen wanneer zij aan de boringen ontsnappen met voldoende regelmatigheid en overvloed.

Titel II is het hoofdbestanddeel van het besluit. Hij wijkt af van de samengeordende mijnwetten, zoowel wat betreft de regelen die de opsporing beheerschen als deze die betrekking hebben op de ontginning van de nuttige substantie.

De mijnwetten voorzien slechts zeer eenvoudige pleegvormen, wat de opsporing betreft.

De boringen die er op gericht zijn vaste stoffen op te sporen kunnen zonder bezwaar vermenigvuldigd worden. Hetzelfde geldt niet voor de boringen tot het opsporen van een vloeibare stof, die, zooals de petroleum, onder druk kan staan. Vandaar de noodzakelijkheid den opzoeker te beschermen door hem de exclusiviteit der opzoekingen binnen een behoorlijke zone voor te behouden en dienvolgens de uitsluitende vergunning tot opsporing in te stellen, die zelfs door den eigenaar van den bovengrond moet worden aangevraagd.

Aangaande de ontginning moet eraan herinnerd dat ingevolge artikel 552 van het Burgerlijk Wetboek, de eigenaar van den bovengrond insgelijks eigenaar is van den ondergrond. De mijnwetgeving laat de regeering toe den eigendom van den boven-

grond te onderscheiden van den eigendom der onderliggende mijn en dien door een acte van concessie aan een nieuwen eigenaar te verleen; de concessie is daarbij in principe eeuwigdurend. Ter erkenning van het recht van den grondeigenaar stelt de mijnwetgeving een vergoeding in, die aan dezen laatste door den concessiehouder moet betaald worden.

De notie van een wel afgebakenden eigendom in deze beschikkingen vervat, mag althans niet zonder eenig voorbehoud, worden uitgebreid tot de petroleumlagen in den grond, omdat het een vloeibare stof betreft.

Het valt niet te betwijfelen dat de opdelving van petroleum in ieder geval inbreuk maakt op de integriteit van den eigendom zooals het Burgerlijk Wetboek het bepaalt. De vloeibare stof waarvan sprake, is slechts in beperkte hoeveelheid aanwezig en de ontginning van deze stof heeft zonder wijfel voor gevolg een verarming van den ondergrond der plaats waar er toe wordt overgegaan. Anderzijds nochtans kan de uitgestrektheid van de zone waar de opgedolven petroleum vandaar komt niet bepaald worden. Het is dus niet mogelijk den eigendom van het deel der bedding dat overeenstemt met een bepaald deel van de oppervlakte aan den ontginner in concessie te geven, zooals men dit voor een vaste bedding doen kan.

Ingevolge deze beschouwingen, bepaalt het besluit er zich toe de regeering te machtigen tot het verleen van een recht dat, theoretisch, met den eigendom van den bovengrond verbonden is, en zulks door het verleen van een uitsluitende vergunning tot ontginning. Ter erkenning van den eigendom van den bovengrond wordt het betalen van een cijns voorzien.

Zooals voor de concessie, is deze tusschenkomst van de regeering gerechtvaardigd wegens het belang dat voor de gemeenschap voortspruit uit de ontginning van brutkbrae lagen.

De vergunning tot ontginning kan tijdelijk zijn in tegenstelling met de concessie door de samengeordende mijnwetten bepaald.

De voorwaarden tot het verleen der vergunningen tot opsporen als tot ontginning, worden in artikel 2 aangegeven. De militaire overheid moet worden geraadpleegd. Anderzijds mag geen enkele vergunning in strijd met het advies van den Mijnsraad verleend worden.

Artikel 7 voorziet een lastencohier dat de rechten en verplichtingen van de vergunninghouders aanduidt.

Volgens artikel 2 kan de Staat zich insgelijks het recht van opsporing en ontginning voorbehouden.

Wanneer de Staat door het ondernemen van werken, deze rechten uitoefent, is hij ingevolge titel VI ten overstaan van de grondeigenaars, tot dezelfde verplichtingen gehouden als de vergunninghouders.

Anderzijds kent titel II (art. 10) een vergelding toe aan den opzoeker die niettegenstaande vruchtbare opsporingen geen ontginningsvergunning kon verkrijgen. Dit zal het geval zijn, wanneer de regeering het nuttig acht den Staat de ontginning voor te behouden, of wanneer zij oordeelt dat de vergunning aan een ander aanvrager moet verleend worden.

De beschikkingen van het besluit, behoudens deze waarvan de grondslag zoojuist werd aangegeven, zijn slechts de aanpassing van de overeenstemmende beschikkingen der samengeordende mijnwetten.

Niettegenstaand hun mogelijk belang werden twee vraagpunten in het besluit niet uitdrukkelijk behandeld.

Het eerste betreft de deelneming van den Staat in de gebeurlijke winsten van de ontginners of het heffen ten behoeve van den Staat van een cijns, hetzij op de winsten, hetzij op andere grondslagen.

Alhoewel er in België mijrechten ten gunste van den Staat bestaan hebben, valt het op te merken dat de concessiehouders thans nog slechts onderworpen zijn aan het gemeen recht inzake de Staatsbelastingen.

Alhoewel artikel 7 de aanduiding in het lastencohier voorziet van de prestaties die de vergunninghouder den Staat moet verstrekken, laat het besluit nochtans toe hem de betaling van een cijns op te leggen. Anderzijde stelt ditzelfde artikel, te zamen met artikel 9, den Staat in de mogelijkheid zich een deel der opsporings- of ontginningsvoortbrengselen te doen uitkeeren. Tenslotte, vermits de Staat in de mogelijkheid wordt gesteld zelf te ontginning, is de mogelijkheid ook niet uitgesloten het een of ander gemengd regime tot stand te brengen, dat een den Staat deelneming zou verzekeren.

Het zou nutteloos zijn in nog nauwkeuriger bijzonderheden te treden.

Het is inderdaad onmogelijk zich zelfs bij benadering een gedacht te vormen van het belang eener bedding waarvan het bestaan dan ook nog zeer onzeker is evenals van de moeilijkheden die de ontginning zou kunnen opleveren.

Het exploiteeren van de bedding zou zelfs zeer zwaar kunnen wegen.

Het tweede vraagpunt dat schijnbaar werd voorbijgegaan betreft het verleen van vergunningen aan vreemdelingen of aan vennootschappen waarin vreemdelingen, op min of meer verdoeken wijze, invloed zouden uitoefenen.

De mijnwetgeving laat op dit gebied, inzake mijnconcessie, de uiterste vrijheid. Ieder Belg of ieder vreemdeling, al dan niet genaturaliseerd in België, heeft het recht hetzij als enkeling, hetzij als vennoot een mijnconcessie aan te vragen en kan deze bekomen indien er aanleiding toe bestaat.

Het initiatief en de bedrijvigheid van vreemdelingen kunnen onder zekere voorwaarden, het land ten goede komen, doch, het is duidelijk dat betreffende de ontginning van petroleum, voorbehoud dient gemaakt.

Het is hoegenaamd niet mogelijk zulk voorbehoud in den tekst van het hierbijgaand algemeen besluit tot uiting te brengen.

Volgens het besluit kan de regeering, na het advies van de militaire overheid en van den Mijnsraad te hebben ingewonnen, steeds het verzoek van elken aanvrager of opzoeker afwijzen. Zij mag dit verzoekschrift niet inwilligen indien de Mijnsraad een ongunstig advies uitbrengt. Artikel 10 laat gebeurlijk toe ieder opzoeker schadeloos te stellen die zich in de voorwaarden bevindt om voor een ontginningsvergunning in aanmerking te komen en in het belang van een ander aanvrager of van den Staat zelve, zou worden afgewezen.

Ten slotte nog deze opmerking. Het kan gebeuren dat nieuwe opsporingen zonder uitslag blijven. Zelfs in dit geval zal het hierbijgevoegd besluit, indien Uwe Majesteit het gelieve te onder teekenen, onder verschillende oogpunten vruchten hebben afge worpen. Het zal den toestand van de opzoekers bepaald hebben ten overstaan van de eigenaars op wier gronden zij zich zullen hebben mogen vestigen om hun bornigen te doen of tot welke zij

toegang zullen verkreken hebben om door middel van zekere min of meer wetenschappelijke methodes tot de opsporingen over te gaan. Hierdoor reeds, en tevens met de verhoudingen te bepalen tusschen de vergunninghouders en den Staat, zal het besluit voorzeker het opzoeken hebben aangemoedigd. Daardoor zal buiten twijfel onze kennis van 's lands ondergrond aangroeien, en dat alleen is een gunstig resultaat.

Wij hebben de eer te zijn,

Sire.

van Uwe Majesteit,
de zeer eerbiedige
en zeer getrouwe dienaars.

(Volgen de handteekeningen van al de Ministers.)

TEKST VAN HET BESLUIT

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gezien de wet van 1 Mei 1939, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend voor het gezondmaken en in evenwicht brengen van de openbare financiën, het bekomen van gunstiger voorwaarden voor de ontwikkeling van 's Lands economie en het voorzien in andere dringende noodwendigheden;

Gelet, onder meer, op artikel 1, n^r IV, litt. c, en n^e VII van deze wet;

Op de in Raad overlegde voordracht van Onze Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

TITEL I. — *De bitumineuze gesteenten.*

Artikel 1. — De bitumineuze gesteenten vatbaar voor industriële verwerking, met het doel er inzonderheid zekere koolhydraatstoffen uit te trekken, worden als mijnen aangezien.

De opsporing en de ontginning van deze bitumineuze gesteenten zijn onderworpen aan de beschikkingen van de bij koninklijk besluit van 15 September 1919 samengeordende mijnwetten.

Daarenboven moet de militaire overheid bij het verleen van een concessie voorafgaandelijk geraadpleegd worden ter vrijwaring van de belangen der landsverdediging.

TITEL II. — *De uitsluitende vergunningen tot opsporen en ontginning van de petroleum en van de brandbare gassen.*

Art. 2. — Het opsporen en het ontginnen der petroleumbeddingen en der brandbare gassen worden voorbehouden aan den Staat of aan de houders van een uitsluitende vergunning, door den Koning verleend, na raadpleging der militaire overheid, ter vrijwaring van de belangen der landsverdediging, en na den Mijnsraad gehoord te hebben.

Geen vergunning kan verleend worden in strijd met het advies van den Mijnsraad.

De vergunning kan tot de opsporing beperkt worden.

De vergunning tot ontginning behelst het recht tot opsporen.

De vergunningen zijn altijd uitsluitend, dat wil zeggen dat de rechten die zij toekennen slechts aan een enkelen physischen of rechtspersoon mogen verleend worden.

De vergunning tot opsporen sluit de opsporing door den Staat uit. De vergunning tot ontginning sluit de opsporing en de ontginning door den Staat uit.

Art. 3. — Wanneer de houder van een ontginningsvergunning de gronden niet bezit die er het voorwerp van uitmaken, moet hij aan de eigenaars een vaste jaarlijksche cijns per hectare betalen.

Art. 4. — De rechten door de vergunning tot opsporen of tot ontginnen toegekend, zijn onroerend.

Zijn eveneens onroerend, de gebouwen, machines, putten en alle andere tot blijvend gebruik ingerichte werken voor het ontginnen, evenals voor het opslaan en het ontruimen der opgedolven producten.

Zijn insgelijks onroerend door bestemming, het kabelwerk, de arbeidstuigen en gereedschappen allerhande, ter ontginning dienende.

Art. 5. — De rechten door de opsporings- en ontginningsvergunning toegekend, mogen op geenerlei wijze, geheel of gedeeltelijk verkocht of overgedragen, verdeeld, verhuurd of verpacht worden tegen vruchtgenot, al was het bij gedeelten, zonder de machtiging daartoe te hebben gevraagd en bekomen, in de voorwaarden gesteld door het koninklijk besluit waarvan artikel 6 spreekt.

De erfelijke overgang van deze rechten is, op straffe van het intrekken der vergunning, onderworpen aan de goedkeuring van den regeering, aangevraagd en bekomen naar de voorschriften die door hetzelfde koninklijk besluit zullen bepaald worden.

Het bevel dat aan de beslagname van onroerend goed voorafgaat moet binnen de acht dagen den Minister onder wiens bevoegdheid de mijnpolitie ressorteert, worden aangezegd.

Art. 6. — Een koninklijk besluit schrijft den vorm voor van de aanvragen tot het bekomen van een uitsluitende vergunning tot opsporen of ontginnen; het duidt de overheden aan tot dewelke deze aanvragen moeten gericht worden en omschrijft de pleegvormen die hij het onderzoek van deze aanvragen moeten worden in acht genomen.

Dit besluit regelt insgelijks den vorm van de aanvragen tot geheele of gedeeltelijke verkoop en overdracht, tot verdeling, verhuring en verpachting tegen vruchtgenot van de door de vergunningen toegekende rechten, evenals van de aanvragen tot goedkeuring van den erfelijken overgang van deze rechten.

Art. 7. — Het koninklijk besluit van vergunning stelt den duur er van vast en den omtrek binnen denwelken de opsporings- of ontginningswerken mogen verricht worden.

Bij het koninklijk besluit is een lastenkohier gevoegd waarin onder meer vermeld worden :

- a) de voordeelen aan den vergunninghouder verleend;
- b) het beloop van den cijns verschuldigd aan de eigenaars van den bovengrond;
- c) de prestaties welke de vergunninghouder den Staat moet verstrekken;
- d) de voorwaarden die moeten in acht genomen worden bij het gebruik der vergunning;
- e) de voorwaarden onder dewelke de vergunninghouder zal

aangezien worden als vrij en ontlast, hetzij wanneer de vergunning vervalt, hetzij wanneer hij aan het genot der vergunning vóór dezen vervaltijd zou verzaken;

f) de redenen en voorwaarden van het intrekken der vergunning en de vergoeding welke in dit geval aan den titularis gebeurlijk moet worden uitgekeerd;

g) de grondslagen van de aan den titularis, ingevolge artikel 10, gebeurlijk verschuldigde vergoeding.

Het lastenkohier kan den vergunninghouder verplichten zich aan te sluiten bij zekere organismen die in het gemeenschappelijk belang der ontginners werden opgericht.

Art. 8. — De vergunningen ingevolge het onderhavig besluit verleend zijn beperkt tot de opsporing en de ontginning van de petroleum en van de brandbare gassen.

Daarbuiten kennen zij den titularis geen enkel recht toe.

Art. 9. — De houder van een uitsluitende opsporingsvergunning heeft het recht binnen den door de vergunning bepaalden omtrek, alle noodige opsporingswerken uit te voeren.

Vanaf den aanvang dezer werken moet hij den mijnningénieur verwittigen.

Behoudens mogelijk voorbehoud in het lastenkohier, heeft ieder houder van een opsporingsvergunning het recht over de producten van de opsporingen te beschikken, doch slechts na vaststelling door den mijnningénieur.

Onder hetzelfde gebeurlijke voorbehoud, beschikt de houder van de ontginningsvergunning over de petroleum en de brandbare gassen die de ingevolge de vergunning uitgevoerde werken hebben opgeleverd.

Art. 10. — Wanneer opsporingen tot een uitslag hebben geleid en aan dengene die gemachtigd werd deze binnen een bepaalden omtrek te verrichten, een ontginningsvergunning, geldig voor minstens één derde van de door dezen omtrek afgebakende oppervlakte geweigerd wordt, heeft hij recht op een schadeloosstelling ten laste van den Staat, indien een ontginningsvergunning voor het geheel of een deel van de gezegde oppervlakte, aan een ander wordt verleend of indien de ontginning bij een krachtens artikel 17 getroffen koninklijk besluit, aan den Staat wordt voorbehouden.

TITEL III. — *Het bezetten der gronden door de vergunninghouders.*

Art. 11. — Zonder de uitdrukkelijke toestemming van den eigenaar kan geen enkele vergunning tot opsporen of tot ontginnen van petroleum en brandbare gassen het recht verleenen op zoekingen te doen of welkdanige werken uit te voeren, noch dat om machines of magazijnen aan te brengen in zijn door muren afgesloten erven, in zijn hofplaatsen of tuinen, noch in zijn terreinen palende aan zijn woning of door muren afgesloten erven, binnen een afstand van honderd meter van bedoelde afsluitingen of woningen.

Onder het in voorgaande alinea gestelde voorbehoud, mag ieder houder van een uitsluitende vergunning binnen den door de vergunning aangegeven omtrek, de grondstrooken bezetten op dewelke de noodige installaties voor het gebruik der vergunning moeten worden aangebracht.

Hij mag nochtans de gronden niet betreden en er opzoekingen en ander welkdanige werkzaamheden verrichten, tenzij mits voorafgaandelijke vergoeding van den eigenaar van den bovengrond of mits zekerheidstelling voor de te betalen schadevergoeding.

In geval van oneenigheid wordt de vergoeding of de waarborg voorloopig door den vrederechter bepaald.

Art. 12. — Zijn de werken tot opsporing of ontginning enkel tijdelijk en kan de grond binnen het verloop van één jaar weer voor het vroeger gebruik ter beschikking worden gesteld, zoo wordt de definitieve vergoeding bepaald op het dubbel van de zuivere opbrengst die de grond zou opgeleverd hebben indien hij ononderbroken tot het gebruik bestemd was gebleven.

Art. 13. — Wanneer het in gebruik nemen van de gronden den eigenaar van den bovengrond langer dan één jaar van het genot der met dit grondgebruik verbonden inkomst berooft, of wanneer de gronden na uitvoering der werken niet meer geschikt zijn voor het vorig gebruik, mag de grondeigenaar eischen dat die gronden door den houder van de opsporings- of ontginningsvergunning worden verworven.

Indien de eigenaar van den bovengrond zulks vordert moeten de te zeer beschadigde of over een te groote uitgestrektheid verwoeste grondstrooken geheel worden aangekocht door den vergunninghouder.

De prijsraming zal, wat de wijze betreft, gedaan worden naar de gewone voorschriften van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging, doch de te verwerven grond zal immer op het dubbel geschat worden van de waarde die hij had vóór het bezetten.

TITEL IV. — *De verkeerswegen van algemeen nut verklaard.*

Art. 14. — Op voorstel van den Mijnsraad, kan de regeering verklaren dat er ten algemeenen nutte verkeerswegen dienen te worden aangelegd ten behoeve van de ontginning van petroleum en van brandbare gassen.

Aan de verklaring van openbaar nut moet een onderzoek voorafgaan. De beschikkingen der wet van 17 April 1835 op de onteigening ten algemeenen nutte, alsmede de overige wetten op dat gebied moeten worden nagekomen en gebeurlijk zal de bij de wet van 10 Mei 1926 ingestelde spoedprocedure worden toegepast. De vergoeding aan den eigenaar verschuldigd, wordt bepaald op het dubbel.

Wanneer de goederen of hun toebehooren in gebruik zijn bij den eigenaar zelf, kunnen de rechtbanken deze omstandigheid in aanmerking nemen bij de bepaling der schadevergoedingen.

Alle, zelfs de ondergrondsche installaties buiten den omtrek aangegeven door de ontginningsvergunning aan te brengen voor den afvoer of het vervoer van de voortbrengselen, kunnen eveneens nav algemeen nut worden verklaard, overeenkomstig de van bepalingen van dit artikel.

TITEL V. — *De schadevergoeding.*

Art. 15. — Onverminderd de beschikkingen der artikelen 12 en 13, is de houder van een vergunning tot opsporen of ontginnen van rechtswege verplicht te vergoeden elke schade veroorzaakt door de opsporing of door de ontginning van de bedding.

Hij kan worden gehouden zekerheid te stellen indien de werken van aard zijn om, binnen een kort tijdverloop, een bepaalde schade te veroorzaken en indien het te vreezen is dat zijn middelen niet toereikend mochten zijn om zijn gebeurlijke aansprakelijkheid te dekken. De rechtbanken oordeelen over de noodzakelijkheid van dezen waarborg en bepalen daarvan den aard en het bedrag.

Bij overdracht of erfelijke overgang van de door een opsporings- of ontginningsvergunning toegekende rechten, zijn de gewezen en de nieuwe vergunninghouder hoofdelijk aansprakelijk voor de schade voortspruitende uit werken reeds uitgevoerd op het oogenblik der overdracht of erfelijken overgang.

Art. 16. — De beschikkingen van artikel 59 der bij koninklijk besluit van 15 September 1919 samengeordende mijnwetten, gewijzigd bij de wet van 19 Juli 1935, zijn van toepassing wanneer het de schade betreft door artikel 15 van onderhavig besluit voorzien.

TITEL VI. — *De werken door den Staat ondernomen.*

Art. 17. — Wanneer de Staat, ingevolge artikel 1 van onderhavig besluit, opsporings- en ontginningswerken onderneemt, zal een koninklijk besluit vooraf den omtrek bepalen binnen denwelken deze werken zullen uitgevoerd worden.

De beschikkingen van de artikelen 3, 11, 12, 13, 14, 15 en 16 zijn van toepassing op deze werken.

TITEL VII. — *De bijzondere gezondheidsmaatregelen ten behoeve van de arbeiders.*

Art. 18. — De ontginners moeten stortbaden inrichten die aan de bij koninklijke besluiten gestelde vereischten beantwoorden en deze ter beschikking van hun werklieden stellen binnen de termijnen voor iederen ontginningszetel bij ministerieel besluit bepaald.

De Minister kan van deze verplichting ontslaan wanneer het ontginningen van korten duur betreft.

TITEL VIII. — *Het toezicht van de administratie.*

Art. 19. — De bevoegdheden door de wetten en besluiten aan de mijningenieurs verleend worden uitgebreid tot de opsporings- en ontginningswerken van petroleum en brandbare gassen.

De bij artikel 132 van de samengeordende mijnwetten vermelde onverenigbaarheden gelden wat betreft het ondernemen van de werken in voorgaande alinea bedoeld.

Art. 20. — De bij de wetten of besluiten aan de houders van

een mijnconcessie, hun aangestelden en hun werklieden opgelegde verplichtingen jegens de administratie en de mijningenieurs, zijn van toepassing op de houders van een opsporings- of ontginningsvergunning van petroleum en van brandbare gassen, op hun aangestelden en werklieden.

Art. 21. — De Koning kan, de voorschriften der besluiten die reeds krachtens artikel 76 der samengeordende mijnwetten werden getroffen, uitbreiden tot de opsporings- of ontginningswerken van petroleum en van brandbare gassen, ofwel voor deze werken door bijzondere besluiten regelen hetgeen in genoemd artikel is aangegeven.

Artikel 77 van de samengeordende wetten is toepasselijk op de besluiten die krachtens de beschikkingen van voorgaande alinea worden getroffen.

TITEL IX. — *Het deskundig onderzoek.*

Art. 22. — De beschikkingen van titel XI der samengeordende mijnwetten, betrekkelijk het deskundig onderzoek, zijn van toepassing op het voorwerp van onderhavig besluit.

TITEL X. — *Strafbepalingen.*

Art. 23. — Iedere inbreuk op de voorschriften van artikel 18 zal gestraft worden met de straffen voorzien bij artikel 128 van de samengeordende mijnwetten.

Zij die het krachtens de artikelen 19 en 20 van het onderhavig besluit ingestelde toezicht belemmerd hebben, worden gestraft met de straffen voorzien bij artikel 129 (1°) van hoogervermelde wetten.

Enkele andere overtreding van het huidig besluit, alsmede elke overtreding van de verordeningen of van de bedingen en voorwaarden wettelijk opgenomen in de opsporings- of ontginningsvergunning en in de lastkohieren, wordt gestraft zooals aangeduid in artikel 130 der samengeordende mijnwetten.

Artikel 131 van deze wetten is toepasselijk op al de overtredingen in het artikel bedoeld.

Gegeven te Brussel, den 28ⁿ November 1939.

LEOPOLD.

(Volgen de handteekeningen van al de Ministers.)

MINISTERIE VAN ARBEID EN SOCIALE VOORZORG

Koninklijk besluit van 9 November 1939 tot intrekking, wat betreft de openluchtgroeven van de beperking van den arbeidsduur, voorzien bij koninklijk besluit van 26 Juni 1923, op de seizoenbedrijven.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstigen, Heil.

Gelet op de wet van 14 Juni 1921 tot invoering van den achturedag en de acht-en-veertigurenweek;

Herzien het koninklijk besluit dd. 26 Juni 1923, waarbij, krachtens artikel 5 van bovenbedoelde wet, een bijzondere werkingregeling wordt ingesteld in de bouwnijverheid, de openbare werken en bijzondere burgerlijke bouwkundige werken, andere dan die welke onder de huisbouwwerken te rangschikken zijn, de openluchtgroeven en de steenbakkerijen en, inzonderheid artikel 1 van gezegd besluit, dat luidt als volgt :

« Artikel 1. — De duur van den werkelijken arbeid van het in bouwbedrijven, in openbare werken, alsmede in open luchtgroeven werkzaam personeel mag de bij artikel 2 der wet van 14 Juni 1921 gestelde grenzen overschrijden, onder de dubbele voorwaarde dat, noch het maximum van tien uur per dag, noch het gemiddelde van acht uur per dag, berekend over een tijdruimte van één jaar, loopende van 1 November tot 31 October, worden te boven gegaan.

» Inwinning van verloren arbeidsuren mag niet bij voorbaat geschieden »;

Herzien de vroeger uitgebrachte adviezen van :

1° De afgevaardigden der bijzonderste vereenigingen der betrokken bedrijfshoofden en arbeiders;

2° De bevoegde afdelingen van den raad van arbeid en nijverheid;

3° Den hoogen gezondheidsraad;

4° Den hoogen raad van arbeid;

5° Den hoogen raad voor handel en nijverheid.

Overwegende dat in den huidige toestand, het handhaven van deze afwijking van het principe van den achturedag en de achteventig uren week, wat de open luchtgroeven betreft, niet gebilijkt is;

Op de voordracht van Onzen Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. — De gelijkwaardige beperking van den arbeidsduur die wat de openluchtgroevennijverheid betreft, ingevoerd werd bij koninklijk besluit van 26 Juni 1923, wordt ingetrokken.

Art. 2. — Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 9ⁿ November 1939.

LEOPOLD.

Van Koningswege :

De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,
BALTHAZAR.

Koninklijk besluit van 15 December 1939. — Ondergrondse arbeidsduur in de steenkolenmijnen.

VERSLAG AAN DEN KONING

Sire,

Ten gevolge van de internationale gebeurtenissen der laatste maanden heeft de steenkolenmijnnijverheid moeilijkheden ontmoet die een vermindering van de productie en een verhooging van den kostprijs voor gevolg hadden.

Het herstel van het normaal uitgedolven quantum en het behoud binnen zoo gematigd mogelijke grenzen van den kostprijs, zijn noodzakelijk in de tegenwoordige omstandigheden, zoowel ten opzichte van de landsverdediging als van den uitvoer. Een herziening van het regime van den arbeidsduur is een eerste maatregel tot het bewerkstelligen van deze doeleinden.

Het hierbijgevoegd besluit heeft ten doel het toegelaten aantal ondergrondse arbeidsuren op te voeren tot een totaal van 2.312 per jaar, hehoudens een maximum van 8 uren per dag.

Zoo men 51 weken per jaar neemt en na aftrek van een week betaald verlof stemt het jaarlijksch aantal van 2.312 overeen met een gemiddelde duur van 45 uren 20 minuten per week.

Deze gemiddelde duur overtreft slechts het vroeger bepaald wekelijksch maximum van 45 uren met 20 minuten.

Het voordeel van deze verandering bestaat hierin dat door het vaststellen van een jaarlijksche duur met een tamelijk plooibaar dagelijksch maximum een zekere soepelheid laat ten opzichte van de verdeling van den werktijd gedurende het jaar. Uit dien hoofde is het mogelijk den verloren tijd na feestdagen in te halen, terwijl het steeds mogelijk blijft deze dagen te vieren en den gemiddelden duur van 45 uren 20 minuten werkelijk te bereiken, wijl heden de 45 uren per week niet worden bereikt.

Door derwijze de 8 uredag toe te passen kunnen de 2.312 uren verwezenlijkt worden in 289 arbeidsdagen en kunnen er 17 rustdagen, inbegrepen de gewone feestdagen, te weten 1 rust-

dag per 3 weken, aan de arbeiders verleend worden buiten de Zondagen en de betaalde verlofdagen, insgelijks de 365° en gebeurlijk de 366° dag van 't jaar, die insgelijks rustdagen worden.

Daar het aantal erkende feestdagen tusschen de 11 en de 17 schommelt, wordt er door dit regime een noemenswaardig aantal bijkomende rustdagen verleend, deze, wel te verstaan, vergoed door de verlenging van 30 minuten van den dagelijkschen arbeidsduur.

De voortbrengst zal in een grootere mate beïnvloed worden dan wel uit de betrekkelijke kleine verhooging van den aanwezigheidsduur blijkt door toedoen van het uitsparen van doode tijden gevolg van de samentrekking der uren in een kleiner aantal dagen.

Het wordt nochtans toegelaten den arbeidsduur niet op te voeren tot 8 uren, maar dan moet het jaarlijksch aantal arbeidsdagen hooger zijn om de 2.312 uren te bereiken.

Bij de bepaling van artikel 4 wordt voorzien dat de verdienste van den arbeider in verhouding zal zijn met zijn voortbrengst indien hij stukwerker is en met zijn aanwezigheidstijd indien hij per uur wordt uitbetaald.

De doeltreffendheid van deze verandering zal ten deele afhangen van de regelmatigheid der mijnwerkers. Men mag hopen dat door het daarstellen van geregelde rustdagen, het aantal vrijwillige afwezigheidsdagen zal milderer, en dat de arbeiders, in het belang van het nationaal welzijn, zich een inspanning zullen getroosten om de steenkolenvoortbrengst te verwezenlijken, noodig om het bestaan van het land te verzekeren.

Wij hebben de eer te zijn,

Sire,

van Uwe Majesteit,

de zeer eerbiedige en zeer getrouwe dienaars,

(Volgen de handteekeningen van al de Ministers.)

TEKST VAN HET BESLUIT

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op de wet van 9 Juli 1936 tot invoering van de veertigurige arbeidsweek in de bedrijven of de bedrijfstakken waarin onder ongezonde, gevaarlijke of lastige voorwaarden gearbeid wordt;

Gelet op het koninklijk besluit van 26 Januari 1937, de wekelijksche duur van den ondergrondschen arbeid in de steenkolenmijnen op vijf en veertig uren beperkende;

Gelet op het advies uitgebracht door de Nationale Gemengde Mijncommissie;

Gelet op het vroeger uitgebracht advies van den Hoogen Raad van arbeid en sociale voorzorg;

Op de voordracht van Onzen Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg en op het advies van Onze in Raad vergaderde Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. — De beperking vastgesteld wat betreft den ondergrondschen arbeidsduur in de steenkolenmijnen, bij koninklijk besluit van 26 Januari 1937, wordt vervangen door de beperking bepaald bij artikelen 2 en 3.

Art. 2. — De ondergrondsche arbeidsduur in de steenkolenmijnen tot 2.312 uren per jaar gebracht.

Art. 3. — Deze 2.312 uren worden verdeeld onder de werkdagen van 't jaar, ten einde, geen acht uren per dag noch acht en veertig uren per week te boven gaan, het afdalen en het opdalen, inbegrepen.

De directie van de mijn dient, voorafgaandelijk ter kennis te brengen van de hoofdingenieur-directeur van het mijnarrondissement de aangenomen wijze van de verdeeling, voor ieder uitdelingszetel, evenals ieder er aan toegebrachte wijziging.

Art. 4. — De eerste jaarlijksche periode neemt aanvang op den Maandag volgend op de bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad* van dit besluit.

Art. 5. — Tot regeling van den ondergrondschen arbeidsduur bij toepassing van dit besluit, mag er geen vermindering toegepast worden, op den vastgestelden prijs, per stuk, der loonen der stugarbeiders, noch op het uurloon van de andere arbeiders.

Art. 6. — Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 15ⁿ December 1939.

LEOPOLD.

(Volgen de handteekeningen van al de Ministers.)

MINISTERIE VAN OPENBAAR ONDERWIJS,
MINISTERIE VAN FINANCIËN
EN MINISTERIE VAN ECONOMISCHE ZAKEN
EN MIDDENSTAND

MIJNMETERS

Koninklijk besluit van 22 November 1939 tot regeling van het voeren van den titel en het uitoefenen van het beroep van mijnmeter.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Herzien het koninklijk besluit dd. 29 December 1926 tot regeling van het uitoefenen van het beroep van mijnmeter zoomede de koninklijke besluiten dd. 4 September 1929, 28 November 1930 en 3 Februari 1931, waarbij hooger genoemd besluit werd gewijzigd;

Gelet op het koninklijk besluit dd. 18 Mei 1936, waarbij de bepalingen betreffende het uitoefenen van het beroep van meetkundig schatter van onroerende goederen werden gewijzigd;

Gelet op de werkzaamheden van de Interministerieele commissie belast met de hervorming van het beroep van meetkundige, in zoover het de mijnmeters betreft;

Op de voordracht van Onzen Minister van Openbaar Onderwijs, Onzen Minister van Financiën en Onzen Minister van Economische Zaken en Middenstand,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. — Niemand mag den titel van mijnmeter voeren tenzij hij met goed gevolg het bij onderhavig besluit voorgescheven examen heeft afgelegd.

Art. 2. — In de provinciën Henegouwen, Namen, Luik en Limburg, wordt er jaarlijks een commissie samengesteld door den